

In Eliam prophetam

Εἰς τὸν προφήτην Ἡλίαν, Λόγος.

56.583

α'. Πρότερον μὲν τῶν Ἰουδαίων ὁ δῆμος τῆ τῶν προφητῶν ἐκαλλωπίζετο κτήσει, καὶ προφητικὸν ὑπῆρχε γεώργιον· νῦν δὲ καὶ ταύτην αὐτὴν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀφήρηται τὴν καύχησιν. Ἴδου γὰρ τῶν προφητῶν παρ' ἡμῖν καὶ τὰ σώματα. Οὐ γὰρ ἔπρεπον ἀκάρπῳ λαῷ προφητικοὶ γεωργοί· οὐχ ἤρμοσε παρακατέχειν προφήτας τοῖς τὸν δι' αὐτῶν προφητευθέντα σταυρώσασιν, ἀντὶ νεκρῶν οὐς παρ' ἐκείνοις ἀνέστησεν, ἀντὶ τυφλῶν οὐς παρ' αὐτοῖς ὠμμάτωσεν, ἀντὶ πεινῶντων οὐς παρ' ἐκείνοις διέθρεψεν, ἀντὶ τῆς βίας, ἣν δι' αὐτοῦς ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης Θεὸς τῷ μακαρίῳ προσήγαγεν Ἡλία, λῦσαι τὴν κατ' αὐτῶν ἀπόφασιν τὸν προφήτην βιαζόμενος. Ἄγει γὰρ με πρὸς Ἡλίαν ὁ προλαβὼν παιδευτής. Ὁμακάριος Ἡλίας ἰδὼν τὸν τῶν Ἰουδαίων λαὸν τῆς τοῦ Θεοῦ καταστρηνιῶντα φιλανθρωπίας, καὶ τὸν μὲν Θεὸν τῆς ἐκείνων θεομαχίας ἀνεχόμενον διηνεκῶς, ἐκείνους δὲ τῆ μακροθυμίας πρὸς ῥαθυμίας παιδοτριβουμένους ἀεὶ, ἐπινοεῖ τι τοιοῦτον κατὰ τῆς τοῦ Θεοῦ περὶ αὐτοῦς ἀγαθότητος· ἀποφαίνεται κατ' αὐτῶν.

Εἶτα εἰδὼς ὅτι τὸν τῶν δικαίων ζῆλον δυσωπεῖται Θεὸς, βουλόμενος τοὺς Ἰουδαίους κολάσαι, καὶ φοβούμενος τὴν θείαν χρηστότητα μικροῖς δάκρυσιν εὐθύς θεραπευομένην, ἀποφαίνεται κατ' αὐτῶν τιμωρίαν, καὶ ὄρκῳ τὴν τιμωρίαν δεσμεῖ, ἵνα τὸν ὄρκον Θεὸς δυσωπούμενος, μὴ λύσῃ τὴν κατ' ἐκείνων ἀπόφασιν. Ἀγαθὸς, φησὶ, περὶ αὐτοῦς ὁ Θεὸς, καὶ μικροῖς παρ' αὐτῶν θεραπεύεται δάκρυσι, ταῦτα δὲ τούτους εἰς εἰδωλολατρείαν παιδοτριβεῖ. Ζῆ Κύριος, φησὶν, οὐκ ἔσται τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος καὶ ὑετός. Εἶτα, ὡς τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν ἀντιφθεγγομένου· Τί οὖν, ἂν κολακευθῶ παρ' ἐκείνων διὰ μετανοίας, Ἡλία, ἂν δάκρυα προσφέροντας ἐκείνους θεάσωμαι, ἂν ἐπὶ τὰς πλημμελείας μετανοοῦντας, εὐθύς μὴ δώσω ὑετόν; Οὐ, ζῆ Κύριος, εἰ μὴ διὰ στόματός μου. Οὐ, ζῆ Κύριος. Ἐκείνοι, φησὶν, εἰδώλοις προσήλονται, ἐγὼ δὲ κατὰ τῆς σῆς ὀμνύω θεότητος. Δεῖξόν μου τὸν ὄρκον τὸν κατὰ σοῦ δυνατόν, ἵνα καὶ διὰ τούτου μάθωσι τὴν τῶν εἰδώλων ἀσθένειαν. Οὐ, ζῆ Κύριος, οὐκ ἔσται, φησὶ, τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος καὶ ὑετός, εἰ μὴ διὰ λόγου στόματός μου. Οὐχ, ὅταν, φησὶ, σοὶ δόξῃ, λύσεις τὴν τιμωρίαν (σοὶ γὰρ ἀεὶ δοκεῖ τὸ φιλανθρωπεύεσθαι), ἀλλ' ὅταν περὶ αὐτῶν ἰκετεύσω, ὅταν ἐμοῦ κρίναντος, ὅταν ἀρκοῦσαν ἐπιδείξωνται τὴν τῆς ψυχῆς μεταμέλειαν. Ἠδέσθη τὴν προφητικὴν ἀπόφασιν ὁ Θεὸς, ἐτίμησεν ὄρκον τὸν εἰς αὐτόν.

Συνείχετο τοίνυν ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, καὶ τὸν προφήτην αἰδούμενος, καὶ τὸν λαὸν τῷ λιμῷ κολαζόμενον ἐλεῶν. Τί οὖν ποιεῖ; Συγκολάζει τῷ λαῷ τὸν προφήτην, ἵνα τῆ τοῦ λιμοῦ καὶ αὐτὸς συνεχόμενος τιμωρία βουλευσῆται τι περὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐνόρκου φιλάνθρωπον· καὶ συγκολάζει μὲν τῷ λαῷ τὸν προφήτην, ἐπικουφίζει δὲ τῷ προφήτῃ τὴν τιμωρίαν, οὐδὲ αὐτὴν τὴν τῆς φιλανθρωπίας ὁδὸν ἄνευ τῆς σοφίας ποιούμενος. Τρέφει γὰρ τὸν προφήτην διὰ πετεινῶν μισοτέκνων· μισότεκνος γὰρ ὁ κόραξ γονεὺς, καὶ ἃ τίκτει μὴ τρέφων. Τοῦτο γοῦν ὁ προφήτης Δαυῖδ αἰνιττόμενος ἔλεγε· Καὶ τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκων τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ νεοσσοὶ τῶν κοράκων, μᾶλλον δὲ πάντες νεοσσοὶ πρὸς τὴν τῆς τροφῆς τῆς οἰκείας συλλογὴν ἀσθενοῦσιν, ἔχουσι δὲ τοὺς γονεᾶς παιδοτροφοῦντας, ἀπεστέρηνται δὲ τούτου οἱ νεοσσοὶ τῶν κοράκων, ὅμως δὲ διαμένει τῶν κοράκων τὸ γένος παρὰ τῶν γονεῶν μὴ διατρεφόμενον, δεικνὺς τὴν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν ὁ Δαυῖδ, ἀνατίθησι τὴν ἐκείνων διατροφήν τῷ Θεῷ. Κεχηνότες γὰρ εἰς ἀέρα τῶν

κοράκων οί νεοσσοί, καὶ παρὰ τῶν γονέων μὴ τρεφόμενοι, ἔχουσιν αὐτοὶ ζῶα μικρά τινὰ τὴν θείαν ἐπιπέμπουσαν πρόνοιαν διακονούμενα, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἀέρος ἐκεῖνα δεχόμενοι, πρὸς αὐξήσιν τρέφονται. Διὰ τοῦτο φησι· Τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκων τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν.

Ἐπειδὴ τοίνυν μισοτεκνίαν ὁ Ἥλιος κατὰ Ἰουδαίων ὡς τέκνων ἀχρήστων ἀνέλαβε, διὰ μισοτέκνων πατέρων πρεσβεύεται πρὸς αὐτόν ὁ Θεὸς, μονονουχὶ τοῦτο πρὸς τὸν Ἥλιον σεσιγημένως βοῶν· Μὴ τοσαύτη παρὰ σοὶ κατὰ Ἰουδαίων μισοτεκνία, ὅση τοῖς κόραξι κατὰ τῶν νεοσσοῦν τῶν οἰκείων; Ἄλλ' ὅρα νῦν μεταβεβλημένους τοὺς κόρακας· ὅρα τὴν ἐκεῖ 56.584 νων, ὧ Ἥλία, φιλανθρωπίαν· οἱ περὶ τοὺς οἰκείους ἀπάνθρωποι νεοσσοὺς, σοῦ γίνονται ξενοδόχοι φιλότιμοι. Ἄτοπόν ἐστίν, ὧ Ἥλία, τοὺς μὲν κόρακας μεσίτας γίνεσθαι πρὸς σὲ τῆς παρ' ἐμοῦ φιλανθρωπίας, σὲ δὲ μεσίτην τοῖς Ἰουδαίοις μὴ γίνεσθαι τῆς παρ' ἐμοῦ κατ' αὐτῶν τιμωρίας. Αἰδέσθητι τὴν τῶν κοράκων μεταβολὴν, καὶ γενοῦ περὶ τοὺς Ἰουδαίους χρηστός· ἐγὼ γὰρ τιμῶ σου μὲν τὴν ἀπόφασιν, κάκείνους δὲ κολαζομένους οἰκτεῖρω. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ Θεὸς τὸν Ἥλιον οὐκ ἐνδιδόντα, συστέλλει πάλιν τὴν διὰ τῶν κοράκων τροφήν, πρὸς καταλλαγὰς αὐτόν βιαζόμενος, ἵνα τῷ λιμῷ βιασθεὶς τὴν ἀπόφασιν κἂν δι' ἑαυτοῦ λύσῃ. Ὁ δὲ καὶ τῶν κοράκων συσταλέντων ἠνείχετο· Λιμῶξω, φησὶ, μόνον τοὺς δυσσεβοῦντας ἴδω κολαζομένους· ἀπόλοιτό μου τὸ σῶμα μετὰ τούτων λιμῷ κολαζόμενον. Ἐκλειπούσης τοίνυν τῆς διὰ τῶν κοράκων τροφῆς, καὶ χρόνου διελθόντος πολλοῦ, πάλιν συσχεθεὶς ὁ Ἥλιος ἐφ' ἕτερον μεθίσταται τόπον, καὶ τῷ λιμῷ συνθλιβόμενος ἄπεισι, καὶ γίνεται ἰκέτης ἐθνικῆς, καὶ ταύτης χήρας καὶ πενομένης. Καὶ βουλόμενος δὲ αὐτόν ὁ Θεὸς γενέσθαι φιλανθρωπότερον, ἐπειδὴ τότε τοῖς Ἰουδαίοις ἀπείρητο ἢ μετὰ ἐθνῶν συνουσία, προλαμβάνων προκαταγγέλλει τὸ γενησόμενον· Ἀνάστηθι, φησὶν, ἐντεῦθεν, καὶ ἄπελθε εἰς Σαρεφθὰ τῆς Σιδωνίας, καὶ ἐντελοῦμαι ἐκεῖ χήρα γυναικὶ ἐθνικῇ τοῦ διατρέφειν σε· ἵνα ἀκούσας τὸ, Ἐθνικῇ, μυσάζηται τὴν τροφήν, καὶ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν εἰς χορηγίαν τῶν ὄμβρων. Ὁ δὲ οὐδὲ πρὸς ταύτην τὴν φωνὴν ἐχαυνοῦτο, ἀλλ' ἔτρεχε πρὸς τὴν τῆς ἐθνικῆς διατροφὴν· καὶ τὸ δὴ μεῖζον, παρασκευάζει τὴν χήραν ὁ Θεὸς εὐθύς αὐτῷ πεινῶντι λαλήσαι ῥήματα σκληρὰ, πανταχόθεν αὐτόν εἰς χρηστότητα συνελαύνων.

Τί οὖν ἡ ἐθνικὴ πρὸς αὐτόν; Ζῆ Κύριος ὁ Θεός σου. Καὶ πόθεν τῇ ἐθνικῇ τὸ εἰπεῖν, Ζῆ Κύριος ὁ Θεός σου; Προλαβὼν ὁ Θεὸς δείκνυσι τὸν προφήτην τῇ χήρᾳ κατ' ὀπτασίαν· τοῦτο γὰρ ἐστίν ὃ τῷ προφήτῃ ὁ Θεὸς ἐπεβόα· Ἐντελοῦμαι ἐκεῖ χήρα γυναικὶ τοῦ διατρέφειν σε. Ἐδειξεν ὁ Θεὸς προλαβὼν τῇ γυναικὶ τοῦ προφήτου τὸ σχῆμα, τὴν μορφήν, τὴν ἡλικίαν, τὴν μέλλουσαν αἴτησιν. Ὅθεν μετὰ τὸ παραστῆναι τὸν προφήτην, ὑπεμνήσθη τῆς ὀπτασίας ἢ χήρα· εἶδεν αὐτόν τοιοῦτον, οἷος αὐτῇ κατ' ὀπτασίαν ἐφάνη. Ἐντεῦθεν οὖν γνοῦσα θεῖαν εἶναι τὴν ἀποκάλυψιν, εὐθύς ἐπιστάντι τῷ προφήτῃ [ἐβόα] καὶ αἰτήσαντι τροφήν, ἐβόα· Ζῆ Κύριος ὁ Θεός σου· οὐκ ἔστι μοι ἐγκρυφίας, ἀλλ' ἡ δρᾶξ ἀλεύρου ἐν τῇ ὑδρίᾳ, καὶ ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καμψάκῃ· καὶ εἰσελθοῦσα ποιήσω ταύτην ἑμαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις μου, καὶ φαγοῦμεθα καὶ ἀποθανούμεθα. Εὐθύς ἀπογνώσεως ἢ δόσεως ῥήματα. Οὐκ ἔστι μοι ἐγκρυφίας, ἀλλ' ἡ δρᾶξ ἀλεύρου· ταύτην εἰσελθοῦσα ποιήσω ἑμαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις μου, καὶ φαγοῦμεθα καὶ ἀποθανούμεθα. Οὐδὲν ἡμῖν, φησὶ, τὸ περιλειπούμενον ἕτερον, τῆς δρακὸς δαπανηθείσης, ἢ θάνατος. Ἡρξάτο τι πάσχειν πρὸς τὴν φωνὴν ὁ Ἥλιος. Ἐμοῦ, φησὶ, πλείονι αὕτη παγκρατιάζει λιμῷ· ἐγὼ κἂν μόνος πεινῶ, αὕτη δὲ μετὰ τῶν τέκνων λιμώττει. Μὴ γένωμαι πρόξενος τῇ ξενοδόχῳ θανάτου. Τί οὖν; Ὡσπερ εἶπον, χαυνοῦται πρὸς τὴν φωνὴν, ἄρχεται λοιπὸν φιλανθρωπίας ἐν ἑαυτῷ περιφέρειν μελέτην· Οὐκ ἐκλείψει, φησὶν, ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου, οὐδὲ ἡ ὑδρία τοῦ ἀλεύρου, ἕως τοῦ δοῦναι Κύριον ὑετὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἦδη μικρὸν τὴν τῶν ὄμβρων

ὑποφθέγγεται δόσιν. Πρὶν τῷ λιμῷ δαμασθῆναι, οὐκ ἐπέτρεπε Θεῷ τὴν περὶ τοὺς ὄμβρους φιλανθρωπίαν, ἀλλ' ἔλεγεν· Οὐκ ἔσται τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος ἢ ὑέτος ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ μὴ διὰ λόγου στόματός μου. Νῦν δὲ ἐπιτρέπει, καὶ ἤδη τὸ τῆς λύσεως ὑπαγορεύει προοίμιον, ἀλλ' ὑπηγόρευε μὲν, οὐπω δὲ προσῆγε τὴν αἴτησιν. Τί οὖν ἡ τῆς φιλανθρωπίας πηγή; Πάλιν αὐτῷ τρίτην μηχανὴν φιλανθρωπίας προσάγει· κελεύει γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ τῆς χήρας παιδίου μεταστῆναι τοῦ σώματος. Τιμῶν μὲν γὰρ τὸν προφήτην, τὴν εὐλογίαν οὐκ ἔλυεν, οὐδὲ ἐπιλείψαι τὸν καμψάκην ἐποίει, ὥστε πρὸς ἀνάγκην αὐτὸν συναλαθῆναι φιλανθρωπίας. Ἦν γὰρ ὕβρις τῷ προφήτῃ, εἰ τὰ τῆς εὐλογίας ἀνετράπη τῆς παρ' αὐτοῦ· καὶ τῆς ἐθνικῆς δὲ χήρας τοῦτο τὴν πίστιν κατέβλαπτεν, ὡς ἀπὸ συντυχίας τῆς εὐλογίας 56.585 ἐπιτυχούσης μικρόν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς τὴν μὲν εὐλογίαν οὐκ ἀνατρέπει, τρίτην δὲ προσάγει μηχανὴν τῷ προφήτῃ· ποιεῖ γὰρ τὸ τῆς χήρας ἀποθανεῖν παιδίον, τὸν προφήτην εἰς ἀνάγκην ὠθῶν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀξιώσεως. Ἡ γὰρ χήρα, τεθνηκότος τοῦ τέκνου, περιέστη τὸν προφήτην σὺν δάκρυσιν. Εἶθε, φησὶ, λιμῷ προαπολώλῃ, καὶ πρὸ τῆς σῆς εὐλογίας ἀποτεθνήκειν, ἢ τοῦ υἱοῦ ἐγεγόνειν θεατὶς τεθνεῶτος. Ἦσχύνητο τὸ συμβὰν ὁ προφήτης· Οὗτοι, φησὶ τῇ χήρᾳ, τῆς εἰς ἐμὲ ξενοδοχίας οἱ μισθοί; Πρὸ τῆς ἐμῆς δεξιώσεως, εὐτεκνος· μετὰ τὴν δεξιῶσιν τὴν ἐμὴν περὶ τέκνον τὸ φιλούμενον παρ' αὐτῆς θρηνησάτω.

Αἰσχυρόμενος τὸ συμβὰν ὁ Ἥλιος, καὶ καθ' ἑαυτὸν περιστρέφων τὸ πρᾶγμα, ἤσθετο τέχνην οὖσαν τοῦ πάντων Δεσπότης τὸ γεγενημένον, ἤσθετο τὴν τέχνην τὴν θείαν. Καὶ τί φησιν; Οἴμοι, Κύριε, ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς! Τί δὲ ἐστὶν ὃ βούλεται λέγειν; Παρὰ σοῦ, φησὶν, ἡ περὶ τῆς γυναικὸς πρὸς με μαρτυρία· σὺ, φησὶν, εἶπας· Ἐντελοῦμαι γυναικὶ χήρᾳ τοῦ διαθρέψαι σε, πάντως τῇ τῆς γυναικὸς μαρτυρῶν ὡς εὐσεβεῖ προαιρέσει. Πρὸς ταύτην ἐξ ἐκείνων με τῶν τόπων μετέστησας, καὶ ἦν τετίμηκας τῇ παρὰ σοῦ μαρτυρίᾳ, ταύτην νῦν τῷ τοῦ τέκνου τιμωρῇ θανάτῳ; Οἴμοι, Κύριε, ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ ἐθανάτωσας τὸν υἱὸν αὐτῆς! Οὐκ ἔστι, φησὶ, τὸ συμβὰν τῆς φύσεως θάνατος· τῆς τέχνης τῆς σῆς τὸ γεγενημένον, μηχανᾶσαι κατ' ἐμοῦ φιλανθρωπίας ἀνάγκην, ἴν' ὅταν εἶπω πρὸς σέ, Κύριε, τὸν υἱὸν τῆς χήρας τὸν νεκρωμένον ἐλέησον, ἀντιφθέγξῃ καὶ σὺ πρὸς με· Τὸν υἱὸν μου τὸν Ἰσραὴλ ἐλέησον. Πρὸς φιλανθρωπίαν ὡθεῖς με· αἰσθάνομαί σου τῶν τεχνασμάτων, ὧ Δέσποτα, ἵνα ὅταν εἶπω σοι, Τὸν υἱὸν τῆς χήρας τὸν τεθνεῶτα διάσωσον, ἀντιφθέγξῃ καὶ αὐτὸς πρὸς με· Τὸν Ἰσραὴλ σὺ τῷ λιμῷ νεκρωμένον κατοικτεῖρον. Αἰτεῖς με χάριν, ἀνταιτήθητι χάριν· λῦσον τοῦ λιμοῦ τὴν ἀπόφασιν, καὶ λύω τοῦ θανάτου τὴν ψῆφον. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ Θεὸς Ἥλιον, πολλοῖς ἐκδαμασθέντα, καὶ γεγενημένον φιλανθρωπότερον, τότε λοιπὸν προσάγει φανερώτερον πρὸς αὐτὸν τῆς φιλανθρωπίας τοὺς λόγους, ὡς οὐκέτι λοιπὸν τὴν τῆς τιμωρίας λύσιν λογιζόμενον ὕβριν. Πορεύθητι, φησὶ. Πρεσβείας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν δοῦλον ῥήματα· αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁ Θεὸς περὶ φιλανθρωπίας πρὸς τὸν δοῦλον πρεσβεύει. Πορεύθητι, φησὶν. Ἐπειδὴ ἐγένου, φησὶ, φιλανθρωπότερος, 56.586 δέξαι μου καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοὺς λόγους· ἐπειδὴ με ταῖς τῆς φιλανθρωπίας ὠδίσι συνεχόμενον ἔγνωσ, ἄκουέ μου λοιπὸν φανερώτερον. Ὡδίνω τῆς τιμωρίας τὴν λύσιν, ἐπείγομαι πρὸς χορηγίαν καταλλαγῶν, αἰσχύνομαι τῶν κολαζομένων τὰ δάκρυα.

Πάντες ἀμαρτωλοὶ, ὧ προφήτα, κρατοῦσί μου φιλανθρωπίας χειρόγραφον· μὴ με ποιήσης παρ' αὐτοῖς ψευδολόγον φανῆναι. Ἄκουε δὲ καὶ τῶν τοῦ γραμματείου φωνῶν, ἄσπερ οἶδας καὶ αὐτός· Οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν. Ὑπέταξεν ὁ Ἥλιος τὰ ὦτα, ὑπέθηκε τὴν ψυχὴν τοῖς παρὰ τοῦ Θεοῦ λαλουμένοις. Πορεύθητι, φησὶ, καὶ ὄφθητι τῷ Ἀχαάβ. Οὐ καταλασσομένος χωρὶς σοῦ καταλλάσσομαι· σὺ παράσχου τοῖς κολαζομένοις τὴν

χάριν. Ἐγὼ λάθρα πρὸς σὲ ὑπὲρ ἐκείνων πρεσβεύομαι σὺ δὲ γενοῦ τῶν καταλλαγῶν χορηγὸς φανερός. Πορεύθητι, καὶ ὄφθητι τῷ Ἀχαάβ, καὶ δώσω ὑετὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Σὺ τὰς καταλλαγὰς καταμήνυσον, σὺ τὴν τῶν ὄμβρον χορηγίαν ἀπόφηναι· ἐγὼ δὲ ταῖς σαῖς ἀποφάσεσιν ὑπογράψω. Ἔτρεχεν οὖν καὶ ἄκων καὶ ἐκὼν ὁ Ἥλιος, καὶ τοὺς ὄμβρους εὐηγγελίζετο· ἀλλὰ πάλιν τὴν αὐτῶν ἀσέβειαν θεασάμενος, ἐμελέτα τινὰ τιμωρίας κατ' αὐτῶν ἀπόφασιν λυπηρὰν. Τί οὖν ὁ Θεός; Ὅρων αὐτὸν μὴ χωροῦντα πρὸς φιλανθρωπίαν τὴν τῶν παιόντων, χωρίζει τὸν Ἥλιον τῆς μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν κατοικήσεως. Ἐγὼ, φησὶν, ὦ Ἥλία, οἶδά σου τὸν ζῆλον, δυσωποῦμαί σου τὴν πολιτείαν· ἐλεῶ δὲ καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ἡνίκα ἂν ὑπὲρ τὸ μέτρον κολάζωνται· σὺ δὲ δεινὸς εἶ ἔκδικος τῆς εὐσεβείας, τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος συνεχῶς πλημμυροῦν.

Χωρίζω τοίνυν ὑμᾶς τῆς μετ' ἀλλήλων κατοικήσεως. Ἀνάβηθι ὡς εἰς οὐρανόν, φέρειν ἀμαρτωλοὺς μὴ δυνάμενος· ἐγὼ δὲ ἐπιδημήσω τῇ γῇ. Ἄν ἐπὶ πολὺ, φησὶ, συμμένης ἀμαρτωλοῖς, ἐκτριβήσεται ἐκεῖνο τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, παρὰ σοῦ συνεχῶς κολαζόμενον. Τί οὖν; Μετάστηθι ὡς εἰς οὐρανοὺς, ὦ Ἥλία· οὐ δύναται γὰρ πῦρ συνοικεῖν καλάμη. Δίδωμί σοι συνοικοῦντας ἀναμαρτήτους· τοῖς τῶν ἀγγέλων σε συγκατοικίζω χοροῖς.

Μετάστηθι σὺ πρὸς τὸν οὐρανόν· ἐγὼ δὲ ἀμαρτωλοῖς ἐνδημήσω, ὁ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ πεπλανημένον δυνάμενος πρόβατον, ὁ λέγων πρὸς πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς· Δεῦτε πρὸς με, πάντες οἱ κοπιῶντες, ἐγὼ οὐ κολάσω ὑμᾶς, ἀλλ' ἀναπαύσω ὑμᾶς. Αὐτῷ ἢ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.